

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 123.730 van 1 oktober 2003
in de zaak A.97.672/XIV-892.**

In zake : XXX,
 wonende te 2000 ANTWERPEN,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 26 mei 1966 en van Oekraïense nationaliteit, op 21 november 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 31 augustus 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 26 oktober 2000;

Gelet op de beschikking van 26 januari 2001 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gelet op de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting teneinde te worden gehoord van de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 20 mei 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 25 juni 2003 om 14.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat V. ANTYPCHIN, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur F. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 4 juni 2000 en verklaart zich vluchteling op 6 juni 2000.

1.2. Op 31 augustus 2000 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 24 oktober 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Betrokkene werd verhoord op 3 oktober 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Antychin.

Betrokkene, die het Oekraï(e)ns staatsburgerschap bezit en die van Russische origine zou zijn, verklaarde dat hij problemen zou gekend hebben met de verantwoordelijken voor de dood van zijn vader, die op 9 november 1998 vermoord zou zijn. Betrokkene zou op 2 maart 2000 door onbekenden gevraagd zijn documenten in verband met zijn overleden vader aan hen te overhandigen. Omdat zijn vader vermoord was, zou betrokkene een politieafdeling die zich bezighoudt met banditisme en georganiseerde misdaad, verwittigd hebben. Betrokkene zou tevens zijn vrouw en kinderen geadviseerd hebben te verhuizen. Bij een tweede ontmoeting met de onbekenden zou de politie ingegrepen hebben en de verdachten opgepakt hebben. Bij gebrek aan bewijzen zouden ze echter weer vrijgelaten zijn. Betrokkene zou echter vernomen hebben dat het door de tussenkomst van een hogere instantie zou zijn dat ze werden vrijgelaten. Op 18 april 2000 zou betrokkene bij een vriend thuis door drie onbekenden zijn geslagen om een onbekende reden, waardoor betrokkene vijf dagen in het ziekenhuis zou hebben doorgebracht. Zijn vriend S. zou tegen de agressie klacht hebben ingediend. Op 11 mei 2000 zou betrokkene beschoten zijn, waarbij zijn vriend A. gedood zou zijn. Hierop zou betrokkene besloten hebben om het land te verlaten en naar België te komen, waar hij op 6 juni 2000 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is in het bezit van een certificaat van naamsverandering, een rijbewijs,

een diploma, twee geboorteaktes van de kinderen, akte van een juridische expertise en een attest van het politiebureau.

Er dient gezegd dat betrokkene zeer vaag is over wie en de redenen waarom zijn vader zou vermoord zijn. Betrokkene maakt ook op geen enkel moment aannemelijk dat zijn problemen het gevolg zouden zijn van een systematische en persoonlijke vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève, nl. vervolging omwille van ras, nationaliteit, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, of dat betrokkene om de net genoemde redenen geen bescherming zou kunnen krijgen van de Oekraï(e)nse autoriteiten. Integendeel, uit betrokkenes relaas blijkt dat aan betrokkene wel degelijk hulp werd geboden, wanneer hij klacht indiende bij de politie. Er zou zelfs een actie op touw gezet zijn om de daders te vatten. Het feit dat de daders nadien weer zouden vrijgelaten zijn, lijkt niet onredelijk, aangezien er geen enkel tastbaar bewijs voorhanden bleek te zijn en er uiteindelijk ook geen ernstige feiten hadden plaatsgevonden, aangezien ze betrokkene enkel om documenten zouden gevraagd hebben en steeds vriendelijk en correct zouden gebleven zijn ten opzichte van hem. Het is bijgevolg aannemelijk dat deze beschuldigten moesten vrijgelaten worden. Het feit dat men van hogerhand zou zijn tussengekomen, wijst niet uit dat het om politieke redenen zou geweest zijn, zoals betrokkene als één van de mogelijkheden opperde. Er blijkt immers niemand te zijn die juist weet welke hogere instantie dit zou bevolen hebben. Bovendien moet worden vastgesteld dat het onderzoek naar de dood van betrokkenes vader, waaraan betrokkene zijn problemen koppelt, ook nog steeds lopende is en het nog niet duidelijk is door wie betrokkenes vader vermoord zou zijn. Dit wijst er dus allerminst op dat de gerechtelijke autoriteiten zich niet zouden willen bezighouden met betrokkenes probleem. Ook bij het incident waarbij betrokkene door drie onbekenden geslagen zou zijn, zou de politie nadat betrokkenes vriend klacht had ingediend een medisch-juridisch onderzoek hebben laten uitvoeren bij betrokkene en een proces-verbaal opgemaakt hebben, terwijl betrokkene zelf geen contact meer zou opgenomen hebben met de politie. Ook hieruit blijkt eens te meer de bereidheid van de politie om bescherming te bieden.

Bovendien blijken uit een vergelijking van betrokkenes verklaringen op het Commissariaat-generaal en op de Dienst Vreemdelingenzaken enkele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van betrokkenes verhaal ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene op het Commissariaat-generaal dat zijn vader mogelijk door de entourage van Kuchma zou vermoord zijn, omdat hij een opposant was van Kuchma, en neemt hij, als meest waarschijnlijke hypothese, aan dat ook hij door deze entourage van Kuchma zou achterna gezeten worden. Betrokkene maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding van het feit dat zijn problemen veroorzaakt zouden zijn door de entourage van Kuchma, of dat hij of zijn vader in het algemeen om politieke redenen vervolgd zouden zijn. Aangezien dit net het fundament is waarop betrokkenes problemen zouden gebaseerd zijn, is het zeer onaannemelijk dat betrokkene hierover absoluut niets zou gezegd hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat betrokkene op het Commissariaat-generaal zelf verklaarde dat het om loutere veronderstellingen gaat die met niets uit betrokkenes verklaringen worden aannemelijk gemaakt.

Daarnaast moet nog worden opgemerkt dat betrokkene op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op 3 maart 2000 op dezelfde dag naar de afdeling voor bestrijding van banditisme en georganiseerde misdaad zou zijn gestapt, een anoniem dreigtelefoontje zou gekregen hebben en nog een tweede keer contact opgenomen zou hebben met die afdeling (zie CGVS p. 9). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde betrokkene echter dat hij een paar dagen nadat hij bij die politieafdeling was geweest een anoniem telefoontje zou gekregen hebben (zie DVZ vraag 42).

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (een certificaat van naamsverandering, een rijbewijs, een diploma, twee geboorteaktes van de kinderen, akte van een juridische expertise en een attest van het politiebureau) wijzigen hetgeen hiervoor gezegd niet, aangezien ze, enerzijds, enkel informatie verstrekken omtrent betrokkenes identiteit en ze, anderzijds, enkel bevestigen dat de politie bereid is om bescherming te bieden aan betrokkene.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 31 augustus 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).”.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering.

2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord onder II ("Met betrekking tot de ontvankelijkheid") opwerpt dat de vordering onontvankelijk zou zijn omdat geen middelen worden ontwikkeld; dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift wel degelijk een middel ontwikkelt dat voldoende duidelijk is opdat de Raad van State er zou kunnen op antwoorden; dat deze exceptie wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid opwerpt gesteund op de afwezigheid van een middel van de verzoekende partij gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, dat gepaard gaat met de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing;

Overwegende dat de afwezigheid van een middel gericht tegen het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten de ontvankelijkheid van het enig middel, ontwikkeld door de verzoekende partij, niet in de weg staat, zodat de exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3. Over de gegrondheid van de zaak.

3.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel afleidt uit de schending van de motiveringsplicht omdat hij niet akkoord gaat met het argument van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat hij geen gegevens heeft aangebracht dat er ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie); dat uit het asielrelaas van verzoeker blijkt dat hij op systematische wijze wordt vervolgd en dat de overheid, om wiens bescherming hij verzocht, niet in staat was hem die te bieden; dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal zijn beslissing gebrekkig motiveert wanneer hij ze steunt op tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen;

3.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een eindbeslissing neemt over de ontvankelijkheid van de aanvraag tot erkenning als politiek vluchteling; dat hij in deze fase van de procedure enkel kan oordelen over de eventuele schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat om een exact beeld van de situatie te krijgen

waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van zijn vluchtelingenverklaring, de Commissaris-generaal de mogelijkheid heeft om alle objectieve gegevens na te gaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen; dat in dit verband het bedrieglijk karakter van een asielaanvraag onder meer kan worden aangetoond door vast te stellen dat de verklaringen van verzoeker aangetast zijn door tegenstrijdigheden, of omdat ze verward of onsamenhangend zijn of omdat de asielaanvraag gesteund is op valse verklaringen of op niet authentieke documenten; dat in voorliggend geval de Commissaris-generaal vooreerst heeft vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk is omdat er tegenstrijdigheden zijn tussen zijn verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal; dat de Commissaris-generaal vaststelt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn vader door de entourage van Kuchma zou zijn vermoord omdat hij een opposant was van Kuchma en dat hij als meest waarschijnlijke hypothese aanneemt dat hijzelf ook om deze reden wordt vervolgd, terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van het feit dat zijn problemen zouden zijn veroorzaakt door de entourage van Kuchma of dat hij of zijn vader, in het algemeen, om politieke redenen vervolgd zouden zijn geweest; dat de Commissaris-generaal overweegt dat, aangezien dit aan de basis ligt van verzoekers problemen, het zeer onaannemelijk is dat laatstgenoemde hiervan geen melding maakte op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat de Commissaris-generaal ten slotte vaststelt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat hij op 3 maart 2000, de dag dat hij naar de afdeling voor bestrijding van banditisme en georganiseerde misdaad zou zijn gestapt, een anonieme dreigtelefoon zou hebben gekregen en nog een tweede keer naar de afdeling zou zijn gestapt (verhoorverslag CGVS, p.9), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde een paar dagen na zijn bezoek aan de afdeling een dreigtelefoon te hebben ontvangen (verhoorverslag DVZ, vraag 42); dat de Commissaris-generaal verder vaststelt dat de asielaanvraag van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat hij niet aannemelijk maakt dat zijn problemen het gevolg zouden zijn van een systematische en persoonlijke vervolging omwille van één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of dat hij om één van die redenen geen bescherming zou kunnen krijgen van de Oekraïense autoriteiten, vermits uit zijn verklaringen blijkt dat hem wel degelijk hulp werd geboden wanneer hij klacht indiende bij de politie en dat er zelfs een actie op touw zou zijn gezet om de daders te vatten; dat de Commissaris-generaal overweegt dat het niet onredelijk lijkt dat de daders nadien - bij gebrek aan tastbaar bewijs en ernstige feiten - werden vrijgelaten en dat het feit dat men van hogerhand zou zijn tussengekomen, niet uitwijst dat het om politieke redenen zou zijn geweest; dat er bovendien niemand blijkt te zijn die weet welke hogere instantie dit zou hebben bevolen; dat het feit dat het onderzoek naar de moord op verzoekers vader, waaraan verzoeker zijn problemen koppelt, nog steeds lopende is en dat de moordenaars niet bekend zijn, er allerminst op wijst dat de gerechtelijke autoriteiten zich niet zouden willen bezighouden met verzoekers probleem; dat de Commissaris-generaal ten slotte vaststelt dat ook naar aanleiding van het incident waarbij verzoeker door drie onbekenden zou zijn geslagen en waartegen verzoekers vriend klacht indiende, de politie bij hem een medisch

onderzoek zou hebben laten uitvoeren en een proces-verbaal zou hebben opgemaakt, terwijl verzoeker zelf geen contact meer zou hebben opgenomen met de politie, zodat hieruit eens te meer de bereidheid van de politie blijkt om bescherming te bieden;

Overwegende dat verzoeker in zijn enig middel de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt; dat hij zich beperkt tot het ontkennen van de motieven ervan zonder concreet aan te tonen dat er sprake is van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dat de overheid hem hiertegen geen bescherming kan of wil bieden; dat wat de eerste tegenstrijdigheid betreft, verzoeker opwerpt dat de vraag in verband met de moordenaars van zijn vader hem op de Dienst Vreemdelingenzaken niet werd gesteld en dat hij telkens werd onderbroken toen hij zelf iets probeerde te vertellen, met het verzoek enkel op de gestelde vragen te antwoorden; dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken uitvoerig werd ondervraagd, met name gedurende een drie uur durend verhoor; dat hij bijgevolg de kans heeft gekregen uitgebreid zijn asielmotieven uiteen te zetten; dat verzoeker tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk werd gevraagd of hij opmerkingen had over het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat hij toen niet vermeldde dat hij zou verhinderd geweest zijn alles te vertellen (verhoorverslag CGVS, p.1); dat de Commissaris-generaal bovendien terecht opmerkt dat van verzoeker redelijkerwijze kon worden verwacht dat hij het mogelijk politieke karakter van de moord op zijn vader, dat aan de basis van zijn problemen zou liggen, van bij de aanvang van zijn asielprocedure vermeldde op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat hij de tweede tegenstrijdigheid in verband met het tijdstip van de dreigtelefoons wijt aan een gebrekkige vertaling op de Dienst Vreemdelingenzaken; dat verzoeker met betrekking tot het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar twijfels heeft geuit over de vertalingen door de tolk (verhoorverslag CGVS, p.1), doch dat uit het verhoorverslag van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker daar geen opmerkingen heeft geformuleerd over eventuele vertaalproblemen, dit terwijl hij daartoe wel de mogelijkheid had, vermits hem zijn verklaringen op het einde van het interview werden voorgelezen; dat verzoeker bovendien, door het plaatsen van zijn handtekening, bevestigde dat het verhoorverslag overeenstemt met de verklaringen die hij heeft afgelegd; dat de Commissaris-generaal de door verzoeker tijdens de betreffende verhoren afgelegde verklaringen derhalve in aanmerking kon nemen bij het nemen van zijn beslissing; dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal niet in redelijkheid de bevestigende beslissing kon nemen; dat de bestreden beslissing is gesteund op draagkrachtige, pertinente en afdoende motieven, die terug te vinden zijn in het administratief dossier; dat het enig middel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op één oktober tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.